

Erling Simonsen:

Stig á leiðini

til Iqaluit í Baffinoy í NUNAVUT

4. partur

Uttan fyrri kirkjuna

Erling Simonsen

Sunnumorgunin vóru vit öll tíðliga á fótum.

Um vit hövdu hug at fara í kirkju?

Nú er til tað at siga, at vit hava ikki júst okkara føstu gongd í kirkju hvønn sunnudag í árinum. Vit plaga at fara í kirkju, tá ið høvi býðst.

I uppvekstrinum havi eg mangan sunnudagin fyrrpartin havt marga ríku lötuna í kirkjuni - ikki av tí, at eg skilti so nógv av øllum tí, sum fór fram. Heldur var tað av tí, at tú skuldi sita har ta tíðina, tað vardi.

Tá tú nú skuldi sita stillur alla tíðina, so noyddist tú at gera okkurt - og tá er tað, at tú fert út at sveima í tínum egna hugaheimi - ikki uttan samband við tað, sum fyriferst rundan um teg,

men borið av tí høgtíðar-dámi, sum valdar.

Hetta man hava verið tað, teg við fremmandar-órði kalla meditation.

Hesar mongu ríku lötur hevði eg ikki vilja verið fyrri uttan.

Jú, vit vildu fegin koma við.

Tá ið vit koma vegin fram, siggja vit, at hetta er ikki sama kirkjan, sum útsolan hevði verið dagin fyrri.

Henda er rund í gólv-flatu og er kúpt og opin upp undir tróðrið við ljósi úr ljóðaranum í erva. Fastir beinkir eru at sita á, og her munnu rúmast eini 2-300 fólk. Hon man hava fyrmynd í kavahúsinum igloo. Her er ógvuliga hugnaligt inni og tú unnist væl.

Tað, sum undraði meg mest, tá ið vit koma inn í kirkjuna, var at uppliva tann dámin og tann farra

av trygd, sum var at merkja. At hoyra og siggja prest og degn og kirkjufólk tosa saman um ymisk viðurskipti.

I barnaárum mínum var eg vanur við, at í kirkju skuldi eingin tala orð. Um okkurt serliga átróðkandi var á vási, kundi tú í mesta lagi loyva tær at teska. Tá var tað bert prestur, ið hevði orðið - og so deknur tvey orð av og á. Og so skuldu øll hini bara tuga, og annars syngja við, tá ið teg skuldu.

Tað kundi koma fyrri, at í einum lítlum barnaknóki fóru onkrir smáir barnatankur at hugsa um, hvat ið mundi farið at hent, um onkur vágaði sær at spyrja um okkurt, sum hann ikki hevði skilt, ella at skifta orð um okkurt - ikki um at tala, um onkur hevði havt hug at mót-mæla onkrum.

Nei - slíkt var so óhugsandi, at tað kundi tú ikki so frætt sum loyva tær at hugsa.

Nei, her kendist tað, sum um várhara var komin niður av prædikustólinum ella av tí høgu trónu, har hann annars altíð verður settur, og var komin niður á gólvið til tað vanligu fólkíð, har hann var betur fóru fyrri at geva tí tað, sum tað hevði mestan tørvin á í gerandisdegnum.

Evníð, sum presturin talaði um í prædiku síni, var farisearn og tollarin.

Ikki av tí, at eg havi ikki hoyrt marga góða talu um

hetta evnið. Ella kann tað vera av tí, at júst hesin presturin hevði serligar gávur.

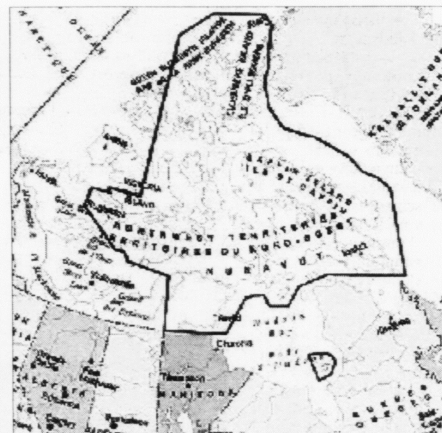
Ið hvussu so er, hevði eg ongantið áður hoyrt prest halda eina meira hugtakandi og hugvekjandi talu enn hesa.

Eg hugsaði við mær sjálvum, at um eg hevði havt slíkt í væntu av prestsins røðarapalli hvørja ferð, so skuldi eg verið fastur fúsar hvønn einasta sunnudag fyrrapart.

HALLOWEEN

31. oktober er stórir dagar hjá øllum børnum í Iqaluit.

Tá hava øll fyrireikað seg - teg hava holað út hesar stóru kúlurundu fruktímar javnar á stódd við fótbóltar og skorið tær út til ræðumyndir og sett tær í vindeyguni við ljósi í

- teg hava hongt ringlandi mannabeinagrindir upp uttanfyri á húsavegginum - teg hava lagt manna-skepilsí uttan fyrri dymar.

Hetta og mangt annað ræðandi verður gjørt til at taka í móti øllum teimum óhugnaliga ílatnu grýlunum, sum ganga av hurð á hurð alt hetta kvöldið.

Tær ganga á allar dyr, har ljós er siggja í vind-eygunum. Um onkur er, sum timir ikki at taka í móti øllum hesum grýlunum, so noyðast teg at sita í myrkri fyrri læstum durum.

Tey, sum ætla at taka í móti grýlunum, hava eisini fyrireikað seg og hava keypt niðurfyrri av allskyns góðgæti, so teg hava nóg mikið at geva av. Tí grýlurnar eru nógvur í tali og tær hava allar stórar posar til væntaða fongin.

Tey søgdu fyrri mær, at tað mundi ikki vera óvanligt, at eitt húsarhald hevði keypt fyrri einar 50 dollarar í góðgæti - einar 2-300 krónur.

Børnini gera nógv burtur úr at mála seg og lata seg í bæði í gekkaskortar og klæðir, so teg verða sum hamskift, júst sum vit kenna tað heima hjá okkum sjálvum.

Abbsasynirnir báðir spurdu, um vit omman og abbin hövdu hug at koma við teimum, nú teir saman

við vinmonnum sínum skuldu fara at ganga grýlu. Tað hildu vit ljóða ógvuliga forvitnisligt og fóru við teimum í myrkrinum og kuldanum.

Vit hövdu latið okkum væl í og biðaðu uttanfyri, meðan grýlurnar vóru inni hjá fólki og fingi góðan fong í hvørjum húsi, har tær komu á gátt.

Vit fylgdust við grýlunum væl og leingi og dattu til endans inn á gólvið hjá vinfólki dóttur okkara.

Tað var júst í hesum húsinum, at ein maður hevði latið seg í serliga heit klæði og í tí bitandi kuldanum hevði sett seg í ein hvítan plastikk summ-arstól uttanfyri beint við trappuna.

Har hálv og hálvsat hann so sum eitt deytt, og tá ið onkur kom framvið og ætlaði sær inn, tók hann knapliga upp við hondini - tá hvukku teg við og fóru rundan um hann í stórum buga, bæði børn og vaksin.

Tá ið hann endiliga kom inn, hevði hann sitið soleiðis í nakrar tímar.

SPØL

Vit fingi varðhugan av, at her gera teg meiri burtur úr at spæla spøl til ymisk høvi enn vit eru von. Her hugsi eg um innispøl.

Nú er hugsandi, at tað

Børnini spæla

Ein grýla...

